

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקעח

ערב שבת קודש פ' שופטים, ג' אלול ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יוסף ב"ר ישראל ע"ה ווינגרטן

נפטר ביום ה' אלול ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

און ניט נאָר די ענינים וואָס ער האָט געטאָן בשוגג, וועלן נתכפר ווערן, נאָר אויך די ענינים וואָס ער האָט געטאָן במזיד, וועלן נתכפר ווערן, וואָרום איצטער העלפט דאָך תשובה אויף שופך [כאן סימן כ"ק אד"ש בעיגול את הספרה 6] דם האדם. וכנ"ל.

– איז אויב אפילו ער קען נאָך ניט צוקומען צו תשובה מאהבה, וואָס דאָמאָלס זדונות נעשו לו כזכות³. אָבער, על כל פנים, - תשובה מיראה טוט ער, [כאן סימן כ"ק אד"ש בעיגול את הספרה 7] צי מיראת העונש, צי מיראת הדין, צי פון דער יראה פון ימים נוראים, פון אני לדודי ודודי לי⁴ - פון דעם וואָס תלת קשרין⁶ מתקשראין דא בדא ישראל באורייתא ואורייתא בקוב"ה, און ער איז אָפגעריסן פון עצמות ומהות אין סוף ב"ה - אַז ער באַטראַכט זיך אין דעם, ווערט באַ אים תשובה מיראה, איז זדונות נעשו לו כשגגות, וגלות מכפרת.

1. מען מיינט אָבער ניט דעם ענין פון סגופים ותעניות, פונקט אַזוי ווי באַ ערי מקלט איז ניט די כוונה אַז ער דאַרף זיך מאַטערן. דער ענין פון ערי מקלט איז גלות, וואָס דער עצם ענין פון גלות איז מכפר. אָבער מען גיט אים אין ערי מקלט, ענינים וואָס ער איז געווען מיט זיי אַיינגעוויינט בביתו. אין ערי מקלט איז געווען וחי⁵ - עביד לי' מידי דתיהווי לי' חיותא.

דערפאַר איז דאָך אויך דער דין אַז תלמיד שגלה מגלין רבו עמו, הגם אַז דער תלמיד איז נאָר אַ טפל צום רב, פונדעסטוועגן איז מגלין רבו עמו⁷, און [כאן סימן כ"ק אד"ש בעיגול את הספרה 8] אַז רבו וועט זיין מיט אים, ניט קוקענדיק אויף ריחוק הערך וואָס איז צווישן זיי, וועט זיין עביד לי' חיותא, ער וועט אים מיטבריינגען צו תשובה, צו ואתם הדבקים בהו' אלקיכם חיים כולכם היום⁶ - היום אם בקולי תשמעו⁷.

(6) ראה זהר חלק ג עג, א. (7) מכות י, א.

(3) יומא פ, ב. (6) ואתחנן ד, ד.

(4) שה"ש ו, ג. (7) סנהדרין צח, א.

(5) ואתחנן ד, מב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הנבואה העיקרית - "הנה זה משיח בא"

שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות

ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בניי וכל האנשים דדור זה ●
עד - הנבואה העיקרית - הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש
"הנה זה (משיח) בא" ● וכיחד עם זכות זו - יש לכל אחד מאנשי
דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועציך", ולציית להוראות
ועצות טובות שלו ● נשיא הדור על-דרך אכן השתי' - שנמצאת
במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים אפילו לא
השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיוצא-בזה ● משיחת ש"פ שופטים, ז'
אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית*

א. בשייכות עם הציווי של הפרשה שקוראים בשבת זו¹ "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", ישנו היעוד של נביא הגאולה²: "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציק כבתחלה", וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול³): "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה".

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה - אודות הכרזת והודעת כ"ק מו"ח

(* שיחה זו הוגהה על-ידי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א באידיש ותורגמה ללשון הקודש ע"י יועד הנחות בלה"ק. תרגום השיחה הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(1) בתחילתה.

(2) ישעי' א, כו.

(3) ברכה ה"א דתפילת העמידה.

אדמו"ר נשיא דורנו⁴: "לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה", שכבר סיימו את הכל, אפילו "צחצוח הכפתורים"⁵, וצריך רק להיות "עמדו⁶ הכן כולכם"⁷ - וגם את זה כבר סיימו - לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש - מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד "ואשיבה שופטיך גו' ויועציק"⁸,

(4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" (סיון - תמוז תש"א. אלול תש"ב) - נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעזו ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

(7) ראה "היום יום" ט"ז טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע

ויתירה מזה כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה.

ב. [.] מזה מובן הלימוד שישנו לכל-אחד בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאליהם אפשר להגיע – שצריכים לקבל על-עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופטיק" ו"יועציק" שבדורנו – מאן מלכי רבנן⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל¹⁰: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"¹¹, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים – כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו, אצל נשיא דורנו – הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", או עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"¹² (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזה: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך

ש"ואשיבה שופטיק גו" יהי עוד "לפני בוא המשיח" וכהסיום בכתוב זה "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו".

(9) ראה גיטין סב, א.

(10) פרשתנו יח, יח.

(11) שם יח, טו.

(12) רמב"ם שם רפ"י.

חקירה¹³, וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר¹⁴ לא תנסו את ה' אלוקים כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו"¹⁵, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי **הקב"ה ע"י נביא זה!**

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמר ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיק" ו"יועציק" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגות היום-יום הרגילים, גם ב"כל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"¹⁵,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה¹⁶ ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"¹⁷.

וביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיק" ו"יועציק", ולציית להוראות ועצות טובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיק" ו"יועציק"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) מ"שופטיק" ו"יועציק", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו

(13) שם ה"ה.

(14) ואתחננו ו, טז.

(15) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם ה' דיעות ספ"ג. טושי"ע או"ח סרל"א.

(16) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בדאות – ראה מאמרי אדה"ז קצרים ע' שנג-ד.

(17) שה"ש ב, ח ובשה"ר עה"פ.

אלול - עיר מקלט

בקשר עם חודש אלול, הננו מביאים בזאת צילום נדיר (בחלקו מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול ה'תשי"א

(השיחה נדפסה (בשינויים קלים) בלקו"ש ח"ב ע' 625 ואילך, ובשיחות קודש ה'תשי"א (הוצאה חדשה) ע' 2-381 ואילך. בשוה"ג הבאנו מראי-מקומות נוספים מהמו"ל דשיחות קודש, וכדי להבדיל בינם להערות כ"ק אד"ש מה"מ באו הערות המו"ל בכתב קטן ושונה)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ה. וככל הדברים האלו איז דער ענין פון חודש אלול:

אלול איז די ר"ת פון אנה לידו ושמתו לך, וואָס אלול איז אַן עיר מקלט אויף די מעשים פון אַ גאַנץ יאָהר.

דאָס מיינט, אַז בחודש אלול דאַרף מען מאַכן אַ חשבון וואָס ער האָט געטאַן דעם גאַנצן יאָר,

[ב' הקטעים דלקמן נכתבו ע"י כ"ק אד"ש בדף בפ"ע ומקומם בצילום שלפנינו במקום שהקיף כ"ק אד"ש הספרה 5 בעיגול. צילום הכתי"ק של ב' קטעים אלו נדפס ב"יחי המלך" קיז ע' 18, וכאן העתקנום במקומם להבנת קשר הדברים:]

במעשים לא טובים, ח"ו. וואָרעם אויב חטא ופגם ועבר את הדרך, דרך הוי' – איז מיט יעדער עבירה איז ער אַ רוצח נפש, שופך דם האדם באדם¹, ער איז שופך דם האדם דקדושה, ער נעמט אַרויס דעם דם וחיות פון זיין נפש האלוקית, און גיט עס איבער באדם – אדם בליעל הוא היצר הרע² – שופך דם האדם בשוגג או במזיד.

און חודש אלול איז די ערי מקלט. אויב ער וועט גולה זיין לחודש אלול – זיך אַפרייסן פון זיין יש ומציאות³, מארצך ממולדתך ומבית אביך¹ – פון זיינע רצונות, רגילות'ן און פון די מסקנות פון זיין שכל טעם ודעת⁴ – און עס וועט זיין ונס⁵ שמה, שם תהא דירתו² – ער איז מחליט בא זיך צו "באַזעצען זיך דאָרט", איינאַרדענען זיין לעבן לויט דעם נייעם סדר פון חשבון הנפש ותשובה – איז גלות מכפרת.

(1) בראשית ט, ו. (2) ראה סוד"ה לך לך תרס"ו.

(2) לקוטי תורה במדבר יג, ג. (5) ראה תניא פרק לא: כי ברח כו' לעתיד כו'

(3) ראה בס' חינוך שם: צער גלות ששקול כמעט ובמנוסה לא תלכון. ועייג"כ וככה הגדול כצער מיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ בתחלתו.

מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים.

(1) ר"פ לך לך. (2) מסעי שם, יא. מכות יא, ב (במשנה). וש"נ.

כאשר משיח רואה שילדי ישראל, הוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו...

[. .] יתנו, כנהוג, "שלושה" מטבעות ו"בתלתא זימני הוי חזקה", להוסיף חוזק לכא"א מהמבוגרים ולכא"א מהילדים כדי שיוסיפו ויתחזקו עוד יותר בלימוד תורתנו וקיום מצוותיו של הקב"ה, ובכלל זה קיום הציווי ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמצפים ומתגעגעים למשיח, שזה גופא מסייע שיבוא במהרה, ותיכף ומיד ממש – כשרואה שילדי ישראל והוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו, והוא עצמו מחכה ומצפה עוד יותר מתי כבר ה"יבוא" בפשטות ויוציא את כל בני מהגלות.

(משיחת ז' אלול, למחנה קיץ "אמונה" ה'תש"נ - בלתי מוגה)

לאחר הדיבור מראים באצבע: הנה דוד מלכא משיחא!

כיון שכבר נסתיימו כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו", וכפי שמעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שסיימו אפילו "לצחצח הכפתורים", ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לגאולה האמיתית והשלימה – בודאי שמהדיבור בכל ענינים אלו באים להמעשה בפועל ממש **תיכף ומיד**, ועד שברגע שלאחר הדיבור מראים באצבע ("מראה באצבעו ואומר זה") הנה דוד מלכא משיחא!

(משיחת ליל ב' דר"ח אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

ענין הכי עיקרי והכי פנימי, הכי טוב והכי מתוק

ו"המעשה הוא העיקר" – שהחלטות הטובות שמקבלים יחדיו, "כאיש אחד בלב אחד", יקוימו בפועל ממש. וכאמור, שע"ז זוכים לאלתר לכתובה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה, ברכתו של הקב"ה, אחדות הפשוטה, כפי שנמשכת בפרטים ופרטי פרטים דחיי האדם, בבני חיי ומזונא רויחא, בטוב הנראה והנגלה.

ועאכו"כ בנוגע לענין הכי עיקרי והכי פנימי, הכי טוב והכי מתוק – אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת יום ג' פ' שופטים, א' דר"ח אלול ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אחוז מעצמו (ואפילו אם יש לו סיבה ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים¹⁸ – כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" – רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו – נעשה ע"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה¹⁹ "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש מזה ש"סוף מעשה במחשבה תחלה"²⁰, עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד יכול זה לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו היו עניני הגאולה חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "יועציך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

ג. ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – צריך כל

18) ברכות ט, א. וש"נ.

19) ולהעיר שזהו ברכה הי"א בתפלת שמונה עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר, שלמעלה מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

20) פיוט "לכה דוד".

אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות טובות ועצות המדוברים בהתוועדות – מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דברתינו נשיאינו.

שיהי' "שופטים תתן לך בכל שערך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים שלו, ב' נחירי האף ופיו – יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרה ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הדור – נשיא דורנו,

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו מ"יסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה – ע"ז הוא גם בפרטיות ביהודי בעצמו, שיש לו נשמה, שהיא "חלק אלקה ממעל ממש"²¹, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שיורדת למטה בעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן לך בכל שערך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" ו"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית, שכל ה"שערים" (איברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"), ומדותיו שבלב ("יועציך"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו'²².

זאת-אומרת שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל – הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם – בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע, שכנגד זה הם ב'

21) תניא רפ"ב.

22) ראה שם פ"ג.

ש"הוא הכל"²⁹, "צדיק יסוד עולם"³⁰,

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי³¹, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז³¹ וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנו הושתת כל העולם כולו³². ושני הענינים באבן השתי' - (א) נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנו הושתת כל העולם) - מרומזים גם באותיות ד"שתי-ה"³³ (ועד"ז בתיבת "ישת" ד"ישת חשך סתרו" כנ"ל): היר"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) - ע"ד הענין ד"שופטיך", וה"שתה" מורה על התפשטות - כנראה בצורת האותיות ש, ת, וה - ע"ד הענין ד"יועצך".

ובהדגשה יתירה בשנה זו - ה' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת את רוב האותיות ד"שתי-ה", ובמקום היר"ד (ה'שית)³³ בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה - ה' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה (בחי' "יועצך" בערך לנקודת החכמה), ששרשו הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו)³⁴.

ובשנה זו גופא - נמצאים כבר בסיום השנה, בחודש אלול - חודש החשבון והשנה שעברה וחודש ההכנה לשנה הבאה. ובחודש זה כבר עברנו את ז' הימים הראשונים, ז' ימי ההיקף³⁵ (מיום ראשון עד יום השבת),

29 פרש"י חוקת כא, כא.
30 משלי י, כה.
31 יומא נג, ב.
32 שם נד, ב.

33 ולהעיר שבשנת הש"ת (שנת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו'. ובפרט לאחר שיעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבניי "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" (תבוא כט, ג).

34 ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קסט. וש"נ.

35 ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ח, תש"ד, תש"ה. ועוד.

עינים, ב' אזנים וב' נחירי האף. וגם הפה - טועם ("חך אוכל יטעם"²³) הן טעם מתוק והן טעם מר²⁴. זאת-אומרת, שהוראת השופט (ובפרטיות השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל הענינים בחיים - "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא²⁵), הן הענינים שהם "מתוקים" והן הענינים שהם "מרים" (בחיצוניות), אבל - מגלים בזה (וזה חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות גם הדבר המר הוא "מתוק", ואדרבה - מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"ד המעלה דחסדים הנסתרים).

באופן - שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" ו"יועץ" שלו - נשמתו.

וכך גם בכללות יותר - כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר²⁶, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה אחת ויחידה דיחידו של עולם²⁷ (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"²⁸), כפי שמגלה את עצמו "בקרבנו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור

23 איוב יב, יא.

24 ראה רמב"ם ה' דיעות פ"ד.

25 פכ"ז.

26 ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

27 ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

28 תהילים יח, יב.

כבר מספיקה הגלות, "דאלאי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה - הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' - אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים - לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! - הוא רוצה את משיח "נאור"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו - זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאור" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והמשיך]: - שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים - יבנה והכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשתי' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ת⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו", "ש"אחזתיו ולא ארפנו וגו'" - תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל ע"י אותיות התורה, שהם הכלים לאור ה' כדי שלא יהי' הסתלקות האור וכו'.

ואותיות התורה קשורים למבואר ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים דיבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

ה. והעיקר הוא כנ"ל - הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממחרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נאור", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש - העיקר הוא - כפי שהאיש הפשוט רוצה - שהוא יבוא **בפשטות**,

ויולכנו **בפשטות** לארץ הקודש, ולירושלים **בפשטות**, ולבית המקדש **בפשטות**, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ **בפשטות**,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחיו].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ז אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

6 פרשתנו לב, ד. ד. מגלה עמוקות אופן קפו.

7 נדפס גם ב'התוועדויות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050 (11 תהלים כט, ג. ואילך).

8 ש"ה ש ג, ד.

9 לקו"ת שם.

10 ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פח, ה, ב).

11 תוד"ה אחד זכר - פסחים קיד, ב. וראה יומא

12 בהוספה ללקוט שיצא-לאור לשבת זו (דשנת תשמ"ב).

13 תוד"ה אחד זכר - פסחים קיד, ב. וראה יומא

ה, ב.

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שידועים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נא" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשיח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נא"!

הנה עתה הוא ישן בהתועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נא"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאפ – יע יע")... אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נא"!

(2) ב"ר פ"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו. וראה ע"ח שמ"ב

בתחלתו. שערי הגלגלים בתחלתו. ובכ"מ. (5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר

מהר"ש ע' 69. סה"ש הש"ת ע' 105. ועוד. (3) ח"ג ע, ב.

הכוללים את כל ימי השנה (שעברה והבאה) – ה"ז מתאים עוד יותר לערוך חשבון צדק והכנות המתאימות לשנה הבאה בנוגע לעבודה הנ"ל ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה".

ונוסף על זה כבר עברו שלשה שבועות (למעליותא) שלמים מה"שבעה דנחמתא", ואוחזים כבר בההפטורה ד"אנכי אנכי הוא מנחמכם"³⁶, מענה הקב"ה³⁷ על טענת בני"ו ותאמר ציון עזבני ה' ואד' שכחני³⁸, ובסגנון אחר – "עד מתי?! והקב"ה משיב ש"אנכי אנכי הוא מנחמכם", כולל – הנחמה בכפליים (אנכי אנכי) דגאולה האמיתית והשלימה.

ד. ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום "שופטים גו' תתן לך בכל שעריך", באופן ד"ואשיבה שופטיך גו'" הנ"ל – יקויים זה בפועל ממש, ב"שעריך" בארץ ישראל, וב"שעריך" דביהמ"ק השלישי, ש"טבעו בארץ

שערי"³⁹, ובנ"י ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש⁴⁰, וביחד עם זה הבית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה⁴¹) יורד מלמעלה למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי' שבו, שממנה הושתת כל העולם כולו.

ובעמדנו אחרי חמשה עשר באב – שמזלו ארי⁴², ר"ת (אב) אלול, ראש השנה, יוהכ"פ הושענה רבה⁴³ – מנהג ישראל לאחל לכל יהודי ולכל בני"ו: כתיבה וחתימה טובה⁴⁴, וגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות וברוחניות ובגשמיות וגם יחד, והקב"ה ימלא משאלות לבב כל א' מישראל לטוב,

ובפרט – בקיום בקשת ותביעת כל אחד ואחת מישראל: "עד מתי?! "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

(36) ישע"י נא, יב.

(37) ראה אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות בשם המדרש.

(38) שם מט, יד.

(39) מיכה ב, ט. וראה במדב"ד פט"ו, יג. ועוד.

(40) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 98. ועוד.

(41) פרש"ע ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(42) ספר יצירה פ"ה מ"ב. רש"י ר"ה יא, ב. ועוד.

(43) של"ה במס' ר"ה שלו (ריג, א). ועוד.

(44) ראה דרכי חיים ושולם סתרפ"ד.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

"רוח ה' דיבר בי"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

כאשר ניתנת הוראה מה"אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא"¹, עד נשיא דורנו, צריכים לדעת שזה בדיוק כפי ששומע זאת מהקב"ה בעצמו, שהרי 'רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני"², ו"גלה סודו אל עבדיו הנביאים"³, ובמילא צריך לקבל את ההוראה בדיוק כפי שהיינו שומעים זאת מפי הגבורה עצמה.

על-דרך מה שנתבאר באגרת הקודש⁴, שבאם היינו שומעים זאת מאת הקב"ה בעצמו הרי היינו מבצעים בתכלית הדיוק, כך גם בענינו, שצריך למלאות (את ההוראה) בתכלית השלימות, ללא שום אמתלאות בדבר - וכמובא באחרונים שתיבת "אמתלא" מורכבת מהמילים "אמת-לא",

ולא להתווכח או ללמוד בזה פשט כזה או אחר, ועאכו"כ שלא ללמוד "פשט'לאך"...

ואין שום הבדל אם הוא אומר מאין המקור לזה או שלא אומר, כי הרי זה דבר בטוח ש"רוח ה' דיבר בי!"

- יש למלאות את ההוראה בתכלית הזריזות, כפי שהוא אומר באגרת הקודש⁴ שזריזותו של אברהם היא שעמדה לנו,

ועי"ז נפעל הענין של "איל אחר נאחז בסבך בקרניו"⁵ - שהוא לוקח על עצמו את כל הענינים הבלתי רצויים, ונפעל הענין ד"ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור", כפי שאומרים בתפילות ר"ה,

שזוהי ההכנה לכתיבה וחתימה טובה בכל הענינים, עד לאופן של "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה"⁶, עד הנקודה העיקרית - הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו.

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול, ה'תשכ"ט - בלתי מוגה)

(1) ראה תקו"ז תס"ט. ועוד.

(2) ל' הכתוב - שמואל-ב כג, ב.

(3) ל' הכתוב - עמוס ג, ז.

(4) סכ"א (קלג, א).

(5) וירא כב, יג.

(6) ויצא כח, יד.

במילוי הוראותיו של הרבי אין בחירה חפשית!

[.] ההוראה בנוגע לפועל: כל א' יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר - שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתהי' לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נצחית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה מוכרח הוא להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור - מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה מוכרח אותו להתנהג כן, ואין

לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציווי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי עאכו"כ שכן הוא בנוגע לציווי של נשיא דורנו - אומרת החסידות: "לאו דוקא!" - הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא"¹, היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו', משא"כ בנוגע לציווי דנשיא דורנו - נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתרה מזו: במעשה בפועל, ועד שמסר נפשו על ענין זה, ולכן, הרי זה מוכרח את הבחירה! - אין לו ברירה אחרת, הוא מוכרח למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחרי זמן - הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו - הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיעסקו בזה "עכשיו", ואמר שהכוונה היא אליו, ואמר שהכוונה היא שיהי' "טאפארו-דא-פלאחוי" (הגרזן על העץ, מעשה בפועל)! ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחרי זמן!

הברירה היחידה שיש לו היא להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבזה לוחם הוא נגד המציאות שלו, מה שמוכרח להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שיודע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוכ"ס יהי' מוכרח להתנהג כן - הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה תיכף ומיד, ובאופן דחסד ורחמים (מכיון שלא יהי' צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר² שאמר בהתחלת נשיאותו - שרצונו שהנהגה תהי' בחסד וברחמים כו'. וכמו כן ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר³ "א חסיד איז א קלוגער" (החסיד הוא פיקח), ולכן, בידעו שסוכ"ס לא תהי' לו ברירה, ויהי' מוכרח להתנהג כן - הרי הוא מתנהג כך מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(1) זו"ח בראשית ת, א. וראה ג"כ זח"א רנג, א.

(2) ראה "היום יום" כ"ף מ"ח. ובכ"מ.

(3) סה"ש השי"ת ע' 9-48. תש"ב ע' 6. 117.

סנהדרין צט, א ובפרש י'.

"משיח נאו" אינו 'באופן המתקבל' אצל המשכיל

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו - מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

(1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'דעו. סה"מ ועוד.

תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרח"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207.